

י"ז), ללמד שעתה השמן קרוי שירים, ושוב נאמר בענין הנתינה על הראש "וְהַנּוֹתֵר מִן הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כַּף הַכֶּהֵן יִתֵּן עַל רֹאשׁ הַמִּטְהַר לְכַפֵּר עָלָיו לְפָנֵי ה' (ויקרא י"ד כ"ט), ללמד שעתה השמן שיירי שיריים ולא מצינו בשום מקום ששיירי שיריים מעכבים. [אבל שיריים גרידא, מצינו שהם מעכבים, כמו במנחה, שהנשאר בה אחר הקמיצה קרוי שיריים, שנאמר "וְהַנּוֹתֵר מִן הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים מֵאֲשֵׁי ה'" (ויקרא ב' ג'), והוא מעכב, שאם אבד הנשאר מהמנחה קודם הקמיצה, אין מקטירים את הקומץ].

והנה הדינים הנ"ל מבוארים בברייתא, אולם מתחילה היו סבורים, שרבי יעקב לימד את רבי, שבלוג שמן של מצורע אין מחלוקת, והכל מודים שאין לומר ממקום שפסק משם הוא מתחיל, שלא נחלקו אלא בדמים של יום הכפורים, מחמת הכתוב, "מִדָּם חֲטָאת הַכֹּפְרִים אֶחָת בַּשָּׁנָה יִכָּפֵר", חיטוי אחד ולא שנים, כמבואר לעיל, אבל לוג שמן של מצורע, הכל מודים בו, שחוזר להתחלה, כי נאמר "וְלֹג אֶחָד שֶׁמֶן" (ויקרא י"ד י'), ללמד, שתהא כל הכפרה בלוג אחד, ולא בשני לוגין.

אולם מהברייתא הנ"ל למדו, שלא אמר רבי כדברים האלה, אלא אדרבה רבי יעקב לימדו שנחלקו החכמים הללו בלוג שמן של מצורע.

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו

כלל בדינו, אף על פי שצריך לשחוט כל זבח לשמו, רוב הזבחים שנשחטו שלא לשמן, [כגון שחט עולה לשם שלמים, או שלמים לשם עולה], כשרים הם, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה, שאם נדר להביא עולה או שלמים, ונשחטו שלא לשמן, לא יצא ידי נדרו, ועליו להביא אחרים.

ולהלן יתבאר מה הדין כששחטו אשם מצורע שלא לשמו.

א. דעת רבי אלעזר ורבי שמעון.

הכל מודים שלדעה זו מצורע שנשחט אשמו שלא לשמו אין לו תקנה.

שכן כשם שלדעה זו, לעניין דם יום הכפורים ולוג שמן של מצורע, אם נשפכו באמצע כפרה, אף על פי שלא נשלמה הכפרה, לא בטל החלק שהחלו בה, כך לעניין אשם מצורע שנשחט שלא לשמו, אף על פי שאין יוצאים בו, לא בטל מה שעשו, ושמו אשם מצורע, ומאחר שנאמר במצורע "וְלִקַּח קֶבֶשׂ אֶחָד אֲשֶׁם" (ויקרא י"ד כ"א) למדנו, שהמצורע מביא אשם אחד בלבד, ולא שתי אשמות, ואם כן אינו יכול להביא אשם אחר, ואין לו תקנה.